

Szabó László visszatér a Szegedi Volánhoz

Szabó László, a Bp. Honvéd játékosa és a magyar kézilabda-válogatott beállása február 13-án leszerel és visszatér anyavárosába, a Szegedi Volán SC NB I-es csapatához, a napokban ugyanis aláírta átigazolási lapját a szegedi együtteshez. A spanyolországi B csoportú világbajnokság mérkőzése után március végén kezd el a közös munkát Kővári Árpád vezető edző irányításával az idei bajnoki szezonra.

Sportműsor

VASÁRNAP

Teke

Egyéni felnőtt és ifjúsági megyei bajnokság, nők. DÉLÉP-pálya, 9.

Labdarúgás

Lábténisz Délmagyar Kupa hat csapat részvételével, helyosztó mérkőzések, Rókusi Tornacsarnok, 9.

HÉTFŐ

Teke

Egyéni ifjúsági megyei bajnokság, fiúk. DÉLÉP-pálya, 15.

Labdarúgás

Radnóti-hétfők, Kispályás mérkőzések a gimnázium udvarán. Elektromos—Kiskundorozsma, 16.30, Góré, FC ACCY—Flamengó, 17.30, Kormányos, Posta—Álföldi Vendéglátó, 18.30, Varga, Közműs—Junior, 19.30, Kubatovics, Építők—Honvéd, 20.30, Kiss J.

Csúszós téma

Jégpálya vagy kubikgödör?

Most aztán senki sem panaszkodhat, hogy nincs tél. Tulajdonképpen a diákok téli szünetének befejezése óta szinte egyfolytában „mínusz” napok voltak. Az idősebbek emlegetik is; valamikor egymás után készültek el az iskolák udvarain, az egyesületek salakos kézilabdapályáin a korcsolyázásra alkalmas területek.

Ma pedig csak csupa kellemetlenséget okoz a nagy hideg; kimarad egy-egy buszjárat, nem indul az autó, többet kell fűteni, s nem minden szülő érezheti biztonságban gyermekét. A napokban olvashattuk a szomorú hírt, két kisgyerek alatt szakadt be Szegeden a Tisza jege... A játékos csúszkálás eredménye: egy emberélet.

A megoldás pedig kézenfekvő: korcsolyapályákat kellene építeni. Nem olyanra gondolunk, mint amilyen Dunaújvárosban, Jászberényben, vagy Debrecenben épült — azok bizony költségesek. Ennél sokkal egyszerűbb az, amit annak idején olyan nagy ügyességgel készítettek, hogy minden városnak nemcsak egy, hanem több korcsolyázásra alkalmas helve is volt.

Sok fórumon, vezető testület tanácskozásán megfogalmazódott már az igény. De hogy megvalósuljon — a legtöbb helyen ezért nem sokat tettek. Pedig a legtöbb gyermektragédia ebből származik: ismételt az embereket, szülőket, pedagógusokat: cselekedni kellene. Sőt, az Oktatási Minisztérium az OTSH-val, a KISZ KB-val, a Magyar Úttörők Szövetségével együtt felhívással fordult az általános és középiskolák, vala-

Szerdán, a Tisza-parti stadionban SZEOL AK—Bp. Vasas

Kezdődik újra! A nem is olyan hosszú téli szünet után ismét kifutnak a zöld gyepré, illetve egyelőre valószínűleg a fehér hóval borított pályákra legjobb labdarúgó-csapatunk. A szegedi ké-

feketék mindjárt elsőre rangos ellenfelet kaptak.

A SZEOL AK NB II-es labdarúgó-csapatát január 24-én, szerdán délután 1 órakor a Tisza-parti stadionban Nemzeti Bajnokság kupamérkőzésen fogadja a Bp. Vasas gárdáját.

Lábténisz

A Délmagyar Kupa döntője

A nosztalgia tenné? Ki tudja... Több mint száz sportrajongó — hiába volt a tévében krimi! — a régi idők fociját választotta inkább. Ott szurkoltak késő estig a Rókusi Tornacsarnokban. Lábténisz néztek. A lábténisz nem versenysportág, edzések végén szokták játszani a labdarúgók, levezetésekként. Annyi tény persze, hogy a lábténisz látványos, változatos játék; sok lehetőséget ad a technikai trükkökre, s legkiválóbb művelőinek fegyvertárából nem hiányzik a fifika sem.

A régi idők focija... Ki ne emlékezne Hajós Imre góljaira; számolatlanul ontotta őket, csakúgy, mint valamivel később Vass Ferenc, de nem feledkezünk meg a szőke stopperről, Portörőről sem, a légtér korlátlan uráról. Jó volt újra látni őket. Hát bizony, az ő idejükben több örömmel volt városunk labdarúgóiban, mint manapság...

A több mint száz szurkoló talán ezért is ment ki a Rókusi csarnokba. S nem is csalódtak. A régiek tudása, már ami a technikait illeti,

nem kopott. Kitűnő mérkőzéseket vívtak.

A tegnapi eredmények. A csoport: Molnár Ferenc, Molnár Tibor, Molnár Mihály—dr. Janka János, dr. Vigh József, Sajtos István 2-0. — B csoport: Portörő Gábor, dr. Hajós Imre, Pataki Tamás—Vörös János, Csömör Zsigmond, Madarász Mihály 2-0.

A két legjobb teljesítményt eddig a dr. Dékány Géza, dr. Szamosvolgyi Zoltán és dr. Stumpf Gábor, illetve a dr. Vass Ferenc, Gilicze István, Takó István összetételű triók nyújtották. Jól küzdöttek a Molnárok is; annak idején nem egy csapatban játszottak ugyan; Ferenc a Dózsa csapatára volt, Tibor évtizedig a Csepel középhátvédje, Mihály a SZEOL-hoz játszott közép- és balhátvédet.

A mai műsor: az 5-6. helyért Vörös János és dr. Janka János csapata, 9 óra; a 3-4. helyért Portörő Gábor és Molnár Ferenc csapata, 9 óra 30 perc; DM Kupáért dr. Dékány Géza és dr. Vass Ferenc csapata, 10 óra. A mai küzdelmeket is a Rókusi sportszarnokban rendezik.

Nemcsak az edzőé a felelősség

Nyolc évet töltött az olykor keménynek, kényelmetlennek bizonyuló edzői kispadon dr. Faragó József, a SZEOL AK férfi kosárlabdacsapatának szakvezetője. Ez alatt fiai háromszor jutottak fel az NB I-be, de mindannyiszor a páternosztért választották „utazásuk” eszközül. A harmadik, tavalyi első osztályban töltött év sem hozta meg a hön öhajított sikert, ismét csak átszállójegyre tellett. Ami elegendő volt az NB II-es bajnokság százszázalékos megnyeréséhez — a heti öt edzés, a kényelmes, lezser hozzáállás —, igen kevésnek bizonyult az élvonalban.

Hogy is mondta az edző a bajnokság kezdete előtt? „Két hónap alatt lezajlik a tavaszi forduló, kértem a játékosokat, koncentráljanak erre az időszakra, a kosárlabdázást ne harmadrangúként kezeljék, mert különben nem lehetnek tartós örömeink a játékban.” Pusztába kiáltott szavak maradtak...

Aláhúzza ezt a csapat ritkaságzámba menő tavaszi gyenge produkciója. Pedig a sorsolás kedvező volt, mégis csupán egyszer, az itthon játszott első mérkőzésén tudott győzni. Ezáltal tulajdonképpen megpecsételődött sorsa, hiszen ősszel olyan teljesítményre lett volna szükség a kialakult helyzet megváltoztatásához, amelyre adott esetben eleve képtelen volt a SZEOL AK.

A klub és a szakosztály vezetése mindent megértett azért, hogy a sportág szegedi hagyományaihoz méltóan szerepeljen, az NB I-ben maradjon a csapat. Ez viszont csak az egyik oldal. A másik oldalon a játékosok állnak, akiknek akarása, lelkesedése — enyhén szólva — sok kívánnivalót hagyott mag után, csalódást okoztak, megbuktak a „vizsgán” — és nem először!

Pár hónapja, amikor előrevetette árnyékát a bukás, egy önmagával vívódó, a kudarcot szinte egészében magára vállaló edzővel találtam magam szembe. Az ősz folyamán viszont kiderült, felesleges mártírként mindent a saját számlájára írnia a szakvezetőnek, nemcsak őt, játékosait is terheli a felelősség a történetekért. A teljesebb, kerekesebb kép megrajzolásához dr. Faragó József véleményét kérjük, vajon hogyan értékeli az elmúlt bajnoki évet?

— Változatlanul vallom, mellékfoglalkozású edzőként nem lehet eleget tenni az NB I követelményeinek, így én sem tudtam kellő szintű és hatékonyságú munkát kifejezni — mondja saját tevékenysége megítéléséért. — Munkahelyi elfoglaltságom miatt képtelen voltam heti öt edzésnél többet részt venni. A napi egy edzés nagyon kevés lehetőséget nyújt ahhoz, hogy egyénileg is foglalkozzam a játékosokkal. A sajátos technikai elemek csiszolásához, a dobások gyakorlásához délelőtti edzések is kellett volna, de ezt a főiskolás és egyetemista játékosok elfoglaltsága, időhiánya miatt sem lehetett megvalósítani.

— Játékosokat kedvelő edzőként tartják számon. Most is azt remélte, a játékosai akaraterővel, küzdőképességgel átgépjék a csapatot az akadályokon. Nem így történt. Mivel magyarazza?

— Ma is azt mondom, nem a tudással volt a baj, képességei alapján a csapatnak helye lenne a magasabb osztályban. Érzésem szerint a Sopron legyőzése után elbizakodottság lett úrrá a já-

tékosokon. Azt gondolhatták az első, gyors siker után, nem lehet gond a későbbiekben sem, elég lesz amit korábban végeztek az edzéseken. Kevés kivételtől eltekintve az önképzést, az egyéni gyakorlást nem tartották fontosnak, fizikai képességeik is messze elmaradtak a követelményektől. Sorozatos formaingadozások, erőnléti hiányosságok hátráltatták őket képességeik kifejtésében. Hozzá kell tennem, a szerencsével is hadilábon álltunk, számos mérkőzést minimális különbséggel veszítettünk el, ami taktikai éretlenséggel magyarázható.

— Ezt hogyan érti?

— A szoros mérkőzéseken nem tudott ritmust, taktikát változtatni a csapat. Vezető egyéniség hiányában a játékosok nem érezték, mikor mit kell tenniük. A bajnokság vége felé megszűntek ezek a hiányosságok, de nem sokra mentünk vele, későinek bizonyult az ébredés.

— Több találkozón felül, a SZEOL AK játékosai a táblák alatti küzdelmekben az azonos magasságú ellenfelekkel szemben is alulmaradtak, de futógyorsaságuk, dobóbiztonságuk sem volt kielégítő. Csak az edzések számának, az azokon végzettnek tulajdonítható a gyenge forma?

— Nem. Sajnos baj volt egyes játékosok felelősségérzetével, életmódjával. Nem mindig készültek sportsze-

rűn a mérkőzésekre, de kifogásolható küzdeni tudásuk és versenyzői magatartásuk is. Elfelejtették, mit jelent számukra az NB I, hogy az egyesület által Szegedet képviselik az ország színe előtt. A kapott bizalomra nem szolgáltak rá!

— Ismét az NB II következik. Milyen elképzelései vannak, mit vár a másodosztályban töltendő évtől?

— Függetlenül a csapat sorsától, már tavaly jeleztem, nem tudom vállalni a vezető edzői tisztelet. Ezt, mint már említettem, munkahelyi elfoglaltságom nem teszi lehetővé. Persze, ez nem azt jelenti, hogy szakítani akarok, vagy akarok a kosárlabdázással, ifjúságiakkal szerettem volna foglalkozni. A szakosztály vezetése tárgyalt is edzőkkel, de megegyezés nem jött létre, nem tudott főfoglalkozású szakvezetőt szerezni. Ebben a kényszerhelyzetben nem hagyhatom cserben a csapatot, egy évre újból elvállaltam irányítását. Remélem sikerül visszavezetnem az NB I-be, megnyerjük az NB II-es bajnokságot.

Amikor egy éve felkerült a csapat az NB I-be, a következőkkel fejeztem be róla készült dolgozatomat: „...tegyenek meg mindent azért, hogy — ha netalán sor kerülne rá — emelt fővel búcsúzhassanak...”

A búcsúzás bekövetkezett — emelt fő nélkül...

Gyürki Ernő

Úszók mestere Találkozás Széchy Tamással

Húsz év mindenki életében nagy idő. Ennyi ideje jöngyözött EB-n éppen úgy, mint a tavalyi, Nyugat-Berlinben volt VB-n. Széchy szerint 7-8 számban lehetnek pontszerző esélyeik a magyar úszóknak a moszkvai olimpián. A fejlődés, a lehetőségek szélesedő skálája még értékesebb, ha a magyar úszók erőfeszítéseivel mellette figyelemmel kísérjük azt a mezőnyt, amelyben néhány élversenyzőnk igyekszik sikerre vinni a piros-fehér-zöld színeket. A konkurrencia ugyanis napról napra fokozza erőfeszítéseit a felzárkózás érdekében. Az USA, az NDK és a Szovjetunió mellett legutóbb például Románia lépett egy jókorát, amikor háromnapos amerikai edzőtáborba vitte legjobbait.

— 1965 táján 4-5, igazán komoly tehetséget tartottunk nyilván, ma viszont vagy 30-40-re tehető ezek száma. Ezek közül könnyen kinőhet az a 8-10, aki az 1984-88 közötti időszakban a mai legjobbak öröke lehet. Széchy Tamás — aki a KSI szakágvezetője és a válogatott keret edzője egy személyben — nagyon jól tudja, hogy a közvélemény jelen időben még elsősorban a ma csillagait iránt érdeklődik: az átlag sportbarát szeretné tudni, mit is várhat Hargitaytól, Verrasztótól és a többiekől a következő nagy eseményen, a moszkvai olimpián?

— Világbajnokaink az olimpiát követően úgy nyertek Európa-bajnokságokat, világbajnoki érmeiket, hogy valójában fel sem készültek ezekre a versenyekre. Az ő életükben ma már első a tanulás, a későbbi évek megvalósítása. Eppen ezért én egyiküket sem beszélek rá egy felfokozott ütemű felkészülésre. Amennyiben mégis úgy döntenek, hogy vállalják a maximális terhelést, úgy nagyon kellemes perceket szerezhetnek még önmaguknak és a szurkolóknak egyaránt.

Jochs Károly

Süli József